

Jorma Huhtala

YKSINÄINEN KAKSONEN

Yksinäinen kaksonen

romaani

Jorma Huhtala

*Dōnec eris fēlīx, multōs numerābilis amīcos;
tempora si fuerint nūbila, sōlus eris.*

Jorma Huhtala

Yksinäinen kaksonen

Lapsi pilvien pimeään
Osa 4

Kirjoittaja on seuraavien
yhdistysten jäsen:

Suomen Tietokirjailijat STIK ry
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura SKS ry
Helsingin Kirjailijat ry – Helsingfors Författare rf
TEOSTO ry
GRAMEX ry

© 2012 Jorma Huhtala
Kustantaja: Ars-Gnosis, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-6607-01-6

Kirjoittajan aiemmin julkaistut kaunokirjalliset teokset:

LAKEDAIMON – Laulurunoja sodasta, työttömyydestä ja rakkaudesta 2011

ISBN 978-952-498-575-8

Jorma Huhtala ja Books on Demand GmbH, Saksa

Uima-altaaseen syntynyt kala 2009 ja 2011 (uud. painos)

ISBN 978-952-92-5632-7, ISBN 978-952-92-9669-9

Ticom Oy, Helsinki, Suomi ja Books on Demand GmbH

Tsadin poika 2011

ISBN 978-952-92-9670-5

Ticom Oy, Helsinki ja Books on Demand GmbH, Saksa

Jäälautoillatanssija 2012

ISBN 978-952-6607-00-9

Ars-Gnosis, Helsinki ja Books on Demand GmbH, Saksa

Kirjoittajan aiemmin julkaistut oppi- ja tietokirjat:

Majoitusliikkeen turvallisuusriskit ja riskien hallinta 2004

ISBN 951-37-3810-8

EDITA Publishing Oy, Helsinki

Ulkomaanmatkailijan turvaohjeet 2002

ISBN 951-98-200-1-9, ISBN 951-98-200-2-7 (CD)

SECURUS, Helsinki

Ulkomaille matkustavan turvapassi 1999

ISBN 951-98-200-0-0

HOTSEC Oy, Espoo

Turvallisuus hotelli- ja ravintola-alalla 1997

ISBN 951-9185-06-2

RESTAMARK, Helsinki

Vanha Taistelija 1995

Laulukokoelma sotiemme veteraaneille

HOTREC, Helsinki (Sibelius Akatemia, 15 laulua)

Maksutavat ja maksuvälineet 1988

ISBN 951-860-813-X

VAPK ja Ammattikasvatushallitus, Helsinki

Kokous- ja konferenssipalvelut hotellin kannalta 1987

Haaga Instituutti, Helsinki

Hotel Manual – Teorian opiskelusta käytännön työn
oppimiseen 1985

Haaga Instituutti, Helsinki

Yksinäinen kaksonen

SISÄLTÖLUETTELO

	sivu
<i>ESIPUHE</i>	8
1. Pedofiilin pianotunnilla	10
2. Varastopäällikkö Harjun hermokohtaus	24
3. Schwindtin työn jatkajaksi	32
4. Laajalahden vihreä sukellusvene	47
5. Konjakintuntijoiden nolo erehdys	69
6. Eikan pumpppu ja diapamit	80
7. Kaksoisolento	104
8. Rautalankaa ja kylmää kyytiä	109
9. Shadowsien ikimuistoinen konsertti	116
10. Nelivaljakon tahtiin	129
11. Räjähtävä pää ja muita kauheuksia	143
12. Mustan lampaan unohtumaton kevättodistus	155
13. Oi, miksi aiot, Sven?	162
14. Koulun keskeyttämisen älyttömyydestä	172
15. Helikopteriturma keskellä Helsinkiä	181
16. Rippikoululeirin murheenkryynit	190
17. Krunikan kaksi jengiä	207
18. Soinin Marja	222
19. Kaupunkilegenda Krunikan Faijasta	229
20. Pakkomuutto Käpylään	248

<i>Latinankieliset aforismit ja niiden käännökset</i>	253
<i>LOPPUSANAT</i>	255
<i>Lukijalle tiedoksi</i>	256

ESIPUHE

Ilkan kanssa käymieni rauhoittavien keskustelujen jälkeen päätin uskaltaa jatkaa pianonsoitto-opintojani Lauran luona Huvilakadulla. Se ei ollut viisaimpia päätöksiäni, mikä luultavasti ei hämmästyttä lukijaa enää lainkaan. Alunperin pitsihuvila-kaupunginosaksi suunnitellun Eiran kivisten Jugend-talojen ainoat pitsit näkyivätkin vain muusani helmoista. Huvilakadun nimi olisi hänen mielestään ilmeisesti voitu yhtä hyvin muuttaa Huvikaduksi. Minulle se ei sopinut, ja piano-opintoni olivat taas vastatuulella.

Mutta musiikinharrastukseni eivät suinkaan päättyneet siihen. Soitin oli vain vaihtumassa. Minut oli jo hyväksytty rumpaliksi aloittelevaan The Amateurs -yhtyeeseen, jossa isän mukaan ei ilmeisesti muuta ollutkaan kohdallaan kuin sen nimi. Se nyt oli sellaista hevoshuumoria – olihan meillä sentään paras mahdollinen idoli: The Shadows. Kesätyöni ensimmäisen kuukauden palkalla minä onnistuin hankkimaan vihdoin käytetyn rumpusarjan. Antti oli puolestaan saanut kuntoon tarvittavat sähköiset osat puusepällä teettämäni mahonkikitaraan.

Olimme tuossa vaiheessa muuttaneet jo Kruununhakaan ja isä oli aloittanut työnsä lennostonkomentajana. Siinä tehtävässä hän sitten viipyikin seuraavat kuusi ja puoli vuotta ja tuli kotiin vain viikonlopuiksi. Huolimatta aika tiukoista kasvatusmetodeistaan – tai ehkä juuri niistä johtuen – hän edusti minulle sittenkin turvallisuuden peruskalliota. Usein kaipasin hänen läsnäoloaan, vaikka olihan se hänen poissaolonsa jonkinlainen helpotuskin minulle, jonka tekemiset eivät aina ilahduttaneet häntä, eivätkä hänen kasvatusmetodinsa aina minua.

”Eikan pumpuksi” kutsuttu porukka oli alkanut kokoontua Eino Leinon patsaalle. Siellä vedettiin surkeilematta diapamia, jota Erottajan Apteekki hieman kyseenalaisella moraalilla myi nikottelematta kymmenille nuorille joka ilta. Itse en siihen porukkaan koskaan liittynyt, enkä ollut juonut edes viinaa. Siitä huolimatta minua joskus näistäkin asioista epäiltiin, kaiken lisäksi rippikoululeirillä. Jos en ollut näihin rötöksiin syyllistynytäkään, niin minä en olisi ollut minä, ellen olisi keksinyt muuta arveluttavaa puuhastelua, joka oli harmaannuttaa rippileirimme nuorehkon isännän hiukset ennen aikojaan.

Bändihommat pääsivät vähitellen alkuun ja sitä myötä minun koulumenestykseni laski pohjamutiin. Esiintymislavan reunalla kirkuvat tytöt kiinnostivat minua huomattavasti enemmän kuin läksyjen lukeminen. Sen kevään todistukseni oli saada isän vapumaan lopullisesti epätoivoon.. Olin jo aikeissa lopettaa koko koulunkäynnin, mutta peruin lopulta päätökseni. Pikavisiittimme Munkkiniemessä loppui jo puolen vuoden kuluttua. Sieltä me olimme siirtyneet Kruununhakaan, jossa tapasin läpi elämän kestäneen ihastukseni Soinin Marjan. Krunikassa opin tuntemaan sen rappioalkoholistien porukan henkisen isän, jota kutsuttiinkin ”Krunikan fajaksi”. Hän ja monet muutkin heistä osoittautuivat lopulta hienoiksi miehiksi. Kruununhaasta meille tuli tavallaan ajolähtö Käpylään, koska yhdellä perheellä ei saanut olla kahta Puolustusvoimien asuntoa käytössään.

K.J.S.

1. Pedofiilin pianotunnilla

Olin kaikesta huolimatta taas menossa Lauran luo Huvilakadulle nuottivihko kädessä ja soittotuntia varten varaamani raha taskussa. Olin sen verran saanut etäisyyttä viikon takaisen edellisen käyntini tapahtumiin, että itseluottamukseni oli jotakuinkin kohdallaan jo. Ilkalla oli siinä asiassa suuri merkitys.

Tehtaanpuiston kulman jälkeen ohitin Eiran sairaalan ja käännyn viimein Huvilakadulle, joka oli saanut nimensä alueelle aikanaan kaavaillusta ja myös jo kaavoitetusta huvilaluokasta. Sitä ei kuitenkaan ollut loppujen lopuksi toteutettu niiden suunnitelmien mukaan, vaan korttelit rakennettiin täyteen lähinnä Jugend-tyylisiä kivisiä asuintaloja. Pitsihuvilayhteisö oli jäänyt syntymättä. Sielläpäin ainoat pitsit, joita nähdä voi, pilkistivätkin vain soitonopettajani hameiden halkioista tai rintojen päältä, minä murjoin itselleni vitsiä lievän hysterian vallassa, kun olin jo Huvilakadun kulmalla. Taivaalle oli alkanut kerääntyä enteellisesti hieman tummempia taivaanlampaita. Raskaat pilvet joutuivat päästämään usvaisista kouristaan muutamia suurimpia pisaroita, joita ne eivät jaksaneet enää pitää otteessaan. Varsinaisesta sateesta ei voinut vielä puhua. Se sopi minulle hyvin, sillä en ollut varautunut millään lailla säätilan muuttumiseen. Kotoa lähtiessäni aurinko oli paistanut mielestäni koko lailla pilvettömältä taivaalta, mutta minun ajatukseni olivat kaukana ilmanalasta joka tapauksessa. Pystyin keskit-

tymään vain niihin ajatuksiin, jotka liittyivät edessäni olevaan soitto-tuntiin ja sen tuleviin tapahtumiin. Avasin Lauran talon ulko-oven ja astuin vähän arkaillen alakerran porrashuoneis-toon. Uskottelin itselleni, että asiat sujuisivat tällä kertaa pa-remmin.

Hetken kuluttua olin hänen ovensa takana ja rimpautin ovikelloa. Kuulin hänen korkokenkiensä kopinan eteisen par-ketilta hänen askeltensa lähestyessä ovea. Otin tietoisesti ja vä-hän itseäni pakottaen vapautuneen ilmeen ja hymyilin hänen avatessaan oven. ”Hei vaan, minä sanoin reippaasti, tuln niin kuin lupasinkin”. Laura oli selvästi helpottunut ja iloinen mi-nun näkemisestäni. Hän hymyili tosi aurinkoisesti ja pyysi mi-nut sisään. Suljettuaan rappuun johtavan oven, hän yhtäkkiä halasi minua lämpimästi – tai mitä se nyt oikein olikaan.

– On niin ihana nähdä sinua, Kaarlo. Minulla oli oikein ikävä sinua. Pelkäsin, että et ehkä tulekaan, hän kujersi entiseen ta-paan. Menin vähän hämilleni hänen puheistaan ja halaami-sestaan, minkä Laurakin heti huomasi. Hän yritti ”paikata” juttua sanomalla iloisesti: ”No niin, mutta tänään sitten aloi-tammekin ihan oikeat työt, niin kuin puhe silloin viimeksi oli”. Ehkä hän pelkäsi, että muussa tapauksessa muusa itse saisi jäädä yksinään lehdellä soittelemaan? Parfyymi tuoksui taas humalluttavasti.

Mutta hänen puheensa rauhoitti vähän minua, sillä nyt ei ollut kahvinjuonnin aika. Oli hän silti tälläkin kertaa sitä keittänyt, mutta oli nyt itse sekä asultaan että käyttäytymiseltään selvästi hillitympi.

– Kai me nyt sentään yhdet kupilliset juomme, ennen kuin aloitamme?, Laura kysyi vähän turhankin syvälle silmiini kat-

soen.

– Joo, juodaan vaan, minä myönnyin. Avokaulainen leninki pitkine halkioineen oli vaihtunut tällä kertaa vähemmän rafaalaviksi paitapuseroksi ja kesämekoksi, joka, vaikkakin oli melkoisen lyhyt helmaltaan, oli jotenkin edellistä kiltimmän oloinen vaate. Laura jutteli niitä näitä ja tuntui samalla koko ajan arvioivan, mitä minun mielessäni mahtoi liikkua edellisen tiistain erotiikkaa tihkuneista tunnelmista. Eipä siellä sen jälkeen paljon muuta ollut liikkunutkaan. Kielteiset aatokseni olivat vieneet kuitenkin voiton myönteisistä.

Ollessaan selin minuun päin hän kumartui suorin jaloin laittamaan käytettyä suodatinpaperia roskapussiin. Viivähdettyään tässä reisien yläosat ja stringien pitsireunatkin paljastavassa asennossaan hieman pitempään kuin toimenpide oikeasti olisi vaatinut, hän palasi viimein takaisin kahvipöydän ääreen.

Samalla hän vilkaisi minua kuin nähdäkseen, miten näky oli vaikuttanut minun. Ja olihan se, vaikka sen vaikutuksen konkreettinen ilmentymä olikin onneksi pöytäliinan suojoissa ja piilossa hänen himokkailta katseiltaan. Saatuaamme kupit tyhjiksi, hän sanoi: ”Siirry sinä, Kaarlo, nyt sinne pianon ääreen ja ala tehdä sormiharjoituksia noin verryttelymielessä. Minä katsen sillä välin sopivia kappaleita täältä omasta kansiostani”. Sormiharjoituksia verryttelymielessä? En voinut mitään sille, että tämäkin ilmaisu kuulosti sensuellilta vihjailulta. Mutta ehkä minä vain kuvittelin niin. Homma alkoi vaikuttaa itse asiassa siltä, miltä sen pitikin. Ilmeisesti nyt päästäisiin viimein niihin tarkoitettuihin töihin, minä ajattelin lapsellisen toiveikkaasti. Istuin leveälle pianorahille ja aloin juoksuttaa vuoroin oikean ja vuoroin vasemman käteni sormia koskettimilla, sitten

molempia yhtä aikaa eri suuntiin.

– Hienoa, Kaarlo, sinun sorminäppäryytesi tuottaa vielä ihmeitä! Laura lehahti kansionsa kanssa pianon ääreen ja sanoi: ”Siirtyisitkö pikkuisen vasemmalle niin, että minä mahdun siihen sinun viereesi? On helpompi seurata työskentelyäsi aivan pianon äärestä”, hän perusteli käheästi. Siirryin pyynnöstä rahin vasemmalle reunalle ja Laura laskeutui viereeni. Kuinka ollakaan meidän lantiomme ja reitemme koskettivat toisiaan ja tunsin taas saman kiihottavan pariisilaisparfyymien tuoksun sieraimissani kuin edelliselläkin kerralla.

– Hei, sinultahan nuo juoksutukset sujuvat kuin vanhalta tekijältä, hän imarteli, sinulla onkin tosi näppärät sormet. Olin taas havaitsevinani vihjailevia elementtejä hänen puheissaan.

– Nyt voisit taas soittaa sen ”Romantican”. Minä niin pidän siitä.

– No, okei, minä huokasin vähän alistuneesti ja aloitin saman tien. Tunsin soittoni aikana, että Lauran pulssi kohosi selvästi, mikä ei varmaankaan johtunut puhtaasti siitä, että hän olisi ollut niin syvästi virtuoosimaisen soittotaitoni lumoissa. Jos jokin taiteilijan sielunnurkka minussa olisi ehkä siihen halunnut uskoa ja toivoakin, niin käytäntö osoitti taas kyllä taas aivan muuta.

Lauran hengitys syveni soiton edetessä ja hän alkoi selvästi työntää reittään minun reittäni vasten. Kun en heti uskaltanut reagoida siihen mitenkään, hän kiihottui entistä enemmän ja nojasi minua vastaan rohkeammin. Hän tulkitsi sen reagoimattomuuteni jonkinlaiseksi hyväksynnäksi minun puoleltani. Laura tuntui olevan taas omien seksuaalifantasioidensa lumoissa ja unohti sekä tilannekohtaisen että yleisen suhteel-

lisuudentajunsa, opettajan etiikastaan nyt puhumatta. Onneksi se kappale tuli viimeinkin loppuunsa. Kun viimeinenkin soitto kajahti ilmoille, Laura pörrötti tukkaani kädellään ja sanoi silmät himosta aivan kiiltäen: ”Ihanaa, Kaarlo, kyllä sinusta tulee kerta kaikkiaan loistava pianisti vielä. Sellaisen me sinusta teemme vaikka väkisin. Väkisin?, minä mietin, mitähän sekin taas oli tarkoittavinaan?”

– Meillä tulee olemaan vielä paljon ihania kokemuksia yhdessä”, hän henkäili seksikkäimmällä äänellään. Parfyymin tuoksuun oli alkanut sekoittua jotakin minulle ennestään tuntematonta tuoksua, joka herkisti mieltäni huomattavasti pianonsoittoa enemmän, ja joka tuntui hiipivän jostain muinaisuuden hämärästä. En itse asiassa tiennyt, mitä se oli, mutta se olisi todennäköisesti kiihottanut minua, ellei pakokauhu olisi jo ollut raapimassa viattoman sydänkammioni ovea. Nykyään tietenkin tiedän, mistä alkukantaisesta tuoksusta oli kysymys.

– Soita vielä se ”O, sole mio”, kulta. Minä niin nautin tästä. Siitä sitä oltiin. Nyt tuo miestennielijä unohti jälleen, mitä varten minä olin paikalle varsinaisesti tullut.

Minua alkoi yhtäkkiä raivostuttaa koko se kähmiminen. Sanoin niin vihaisesti, että itsekin yllätyin siitä: ”Onko tämän homman tarkoitus, että minä vain esitän sinulle, mitä olen Sepon kanssa aikaisemmin oppinut vai se, että opin jotakin uutta myös täällä”?, minä ärjäisin. Tai se ”ärjäisy” oli ehkä vähän miehekkäänpuoleinen ilmaus ottaen huomioon, että murrosikäisen ääneni ehti livahtaa vähän falsetin puolelle sen lauseen aikana. Joka tapauksessa sen vaikutus oli täsmälleen samanlainen kuin mikä oli nähty hinaaja Johannin ilolinnun tapauksessa pari vuotta aikaisemman karjaisuni seurauksena. Laura

heräsi seksuaalisista transseistaan kuin repäisten, ja suorastaan hypähti.

– No, mutta kulta, mistä sinä nyt yhtäkkiä suutuit?, hän sopersi. Kyllähän me siihen varsinaiseen opetuspuoleenkin tulemme aivan kohta, hän vakuutteli. Mutta minä olin saanut tästä sairalloisesta paskasta kerta kaikkiaan tarpeekseni. Suljin pianon kannen vähän turhankin rajusti paukauttaen, sieppasin oman nuottivihkon telineestä ja ponkaisin ylös enempiä enää odottamatta.

– Minä en ole mikään ”kulta” sinulle, sitä paitsi. Nyt tämä riittää. En suoraan sanoen tajua, mitä helvettiä täällä on oikein tarkoitus tehdä. Mutta ainakaan se ei näytä siltä, mistä on sovitettu. Minä lähden nyt ja tämä sai olla viimeinen soittotuntini täällä, jos sitä nyt sellaiseksi edes voi sanoa. Laura katseli minua suu auki ja vapisten kauttaaltaan. Melkein säälin häntä sen tutinnan nähdessäni, mutta vain melkein.

Kävelin ripeästi eteiseen, riuhtaisin puseroni naulasta ja syöksyin rappuun paiskaten oven kiinni melkoisella voimalla. En vilkaissutkaan taakseni, vaan juoksin ne muutamat portaat ulos kadulle ja vielä jonkin matkaa sitäkin. Vasta Tehtaanpuiston kulmassa maltoin hidastaa juoksusta kävelyksi. Voi vittujen vittu, miten bimboja aikuisia maailmassa onkaan, minä mietin hengästyneenä. Vasta silloin muistin senkin, että soittotunti oli jäänyt maksamatta. En välittänyt siitä asiasta kuitenkaan piirun vertaa, koska ei siellä mitään ollut opetettukaan. Minähän olin ollut tapaamisen ainoa esiintyjä. Mutta kyllä minä olin taas aiheen saanut ihmetellä, mikä tuollaisia aikuisia oikein vaivasi?

Onnekseni olin kuitenkin ehtinyt tavata jo aika liudan nii-

täkin henkilöitä, joiden katsoin ilman muuta kuuluvan aikuis-
ten heimoon. Niinkuin nyt varsinainen soitonopettajani Seppo
itse. Se tietoisuus auttoi minua taas kerran. Sydämeni takoi
sekä juoksemisesta että raivosta ja pelästymisestä samaan
aikaan. Tästä asiasta en uskalla puhua kotona mitään, mutta
poikien kanssa kyllä, minä päätin. Ilkka oli ollut siis ihan oike-
assa. Ei tuollainen ”liiveihin uiminen” voinut mitään tervettä
olla. Voi, perkele sentään, kun edes Sädis olisi ollut maisemis-
sa. Tiesin kuitenkin, että hän tulisi vasta elokuun puolivälissä
takaisin.

Ilkan suhtautuminen asiaan oli aivan yhtä järkähtämätön
kuin se edellisellä kerrallakin oli ollut.

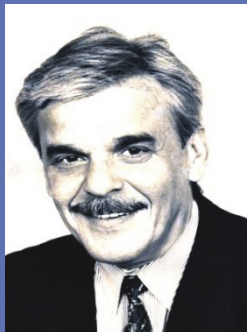
– Turpiin vain tai sitten poliisille. Minä en suostunut kum-
paankaan ehdotettuun toimenpiteeseen. Ilkka tyytyi kohautta-
maan olkapäitään hetkeä myöhemmin.

– No ei väkisin sitten, mutta kyllä se päätös koko jutun unoh-
tamisesta tässä asiassa väärä on kuitenkin, hän sanoi ja lähti.
Ilkkakaan ei tuntunut tajuavan sitä, että järkyttynyt lapsi ei
halunnut olla minkäänlaisissa tekemisissä sen enempää itse
trauman kuin sen aiheuttajankaan kanssa. Siihen ne tunnit joka
tapauksessa sitten jäivät. Jos ne olivat edenneet kompastellen
jo siihenkin asti, niin nyt ne suorastaan tuntuivat ryömivän
mutaisessa lutakossa.

Kävelin elokuun loppupuolella Kaartintorin vaiheilla, kun
Sädevuo oli menossa sattumalta samaan aikaan Expo-halliin.
Hän mulkoili minua hurjan näköisenä.

– Jumalauta, Kaarlo Salokorpi. Tule tänne sieltä, ja sassiin
sittenkin!, hän tervehti karjuen, niin että kaiku palautti äänen

YKSINÄINEN KAKSONEN

Kaarlo Juhana Salokorpi huomaa joutuneensa naispuolisen pedofiiliin pianotunnille ja joutuu pakenemaan paikalta. Varastopäällikkö saa hermokohtauksen kesätyöpaikassa. Kaarlون unelmat toteutuvat, kun hän saa hankittua rumpusetin ensimmäisellä palkallaan.

Laajalahden selällä nähdään omituinen purjeella varusrettu purjevene. Konjakintuntijoille sattuu nolo haksahdus maistiaistilaisuudessa ja eräät vetävät siitä herneen nenäänsä.

Eikan pumppu perustetaan ja nuoriso kiskoo diapamia niin Eino Leinon patsaalla kuin kouluissakin. Lahnajärven kahvilan pihalla Hekeli kohtaa kaksoisolentonsa ja ällistys on molemminpuolinen. Kaarlo pääsee tutustumaan keikkailuelämän kyseenalaisiin ihaniuksiin The Amaterus -yhtyeen rumpalina, mutta The Shadowsien Linnanmäen konsertti on ikimuistoinen tilaisuus.

Kaarlo ja Matti joutuvat kauhukseen näkemään vanhan miehen pään räjähtävän Lauttasaaren sillalla. Bändikeikkailun myötä Kaarlون koulumenestys valuu pohjamutiin ja isä "Äksy-Aimo" on joutua lopullisesti epätoivoon. Kaisaniemessä sattuu omituinen helikopterionnettomuus. Rippikoululeirillä Salokorpi saa leirin isännän hiukset harmaantumaan ennen aikojaan.

Soinin Marjasta tulee Kaarlون elinikäinen ystävä, mutta unohtumaton on myös Krunikan faija ja hänestä kertova kaupunkilegenda. Kaarlolla on taas kerran muutto edessään, tällä kerralla Käpylään.

ISBN 978-952-6607-01-6

Ars-Gnosis, Helsinki